

Utdrag ur Otilräcklig
av C N Persson

Plötsligt befann jag mig på en annan plats. Vad hände? Såg mig om. Jag måste ha tuppats av, det sista jag mindes var att jag säckat ihop i soffan.

En man kom fram emot mig. Det långa stripiga håret och väderbitna ansiktet var bekant. Jag hade träffat på honom tidigare, men huvudet var så groggy att jag inte kunde placera honom. Men redan vid första anblicken förstod jag att han innebar trubbel.

Jag försökte röra armen, men båda händerna var bundna i armstödet på en kontorstol. Fötterna satt fast i varandra men inte i stolen. Jag försökte rycka loss armarna, men kroppen ville inte riktigt lyda.

Då insåg jag vem han var. Det var en av Johnssons närmsta män. Den skabbiga knivmannen som nästan lyckades ta livet av mig. Han som Alex kallat för Knutten.

Knutten flinade mot mig.

”Du minns mig alltså. Välkommen till dina sista timmar i livet.” Han viftade med min Supermask framför mig. ”Vi ska riktigt lära känna varandra ikväll, inte sant Anton?”

Jag gjorde mitt bästa för att klistra på min variant av Axius känslolösa ansiktsuttryck. Ännu en gång försökte jag teleportera mig och misslyckades.

”Axius, vilket är hans riktiga namn?” Knuttens mörka ögon stirrade så intensivt att jag fick rysningar. ”Säg hans namn så lovar jag att avsluta ditt obetydliga liv relativt snabbt.”

Jag pustade ut inombords, de hade inte lyckats koppla vem Axius var. Istället för att svara höjde jag hakan och teg.

Knuttens flin var elakt. Ögonen tindrade som ett barns på Disneyland. ”Jag hoppades med hela mitt hjärta att du inte skulle samarbeta direkt.”

Han drog en säck över huvudet på mig. Det enda jag kunde se var det bruna tyget. Jag svängde desperat på huvudet i ett försök

att få av den. Vad sysslade han med? Var befann han sig? Paniken spred sig.

”Hur inblandad är din pappa i det hela?” Rösten avslöjade att han befann sig strax till höger om mig. ”För vi vet att han har någonting med din träning att göra.”

En isande känsla greppade tag om ryggraden. Jag försökte samla huvudet. Bara tillräckligt för att ta mig därifrån.

”Vet du vad Anton? Jag tror att vi helt enkelt hämtar in din pappa. Jag har kontrollerat var alla dina familjemedlemmar befinner sig om dagarna. Dessutom har du en liten flicka, henne ska vi inte lämna utanför.”

”Ditt jävla äckel! Du rör inte henne. Jag ska fan döda dig, hör du det?” Desperat försökte jag dra loss händerna, men det enda som hände var att repet runt mina handleder skavde allt mer.

”I många år har Johnsson spenderat oerhörda summor på forskning om er Supers. Vad ni egentligen är för någonting. Hur man ska kunna upptäcka vilka som tillhör er och vilka som är människor.”

Någon tog tag om min arm och en sammetslen kvinnoröst sa: ”Sitt still nu så är det snart färdigt.”

Genast försökte jag åla mig ur hennes grepp, men det enda som hände var att stolen rullade en aning åt sidan. Två betydligt större händer greppade hårt tag i mig. Nu satt jag ordentligt fast.

”Våra forskare har nämligen hittat en lösning som de tror kan fungera”, talade Knutten om. ”En väldigt smart man kom på att det vi behöver är något som tar bort möjligheten för er att använda krafterna.”

”Ta bort?” Fan han kommer att sarga mig. Han kommer skära ut delar när han försöker modifiera mig. Han kommer ...

”Ja, han tog fram ett vaccin som tar bort era krafter.” Knutten skrattade. ”De har inte testat på någon riktig Super ännu, men jag föreslog dig som försökskanin. Bra va? Vi väntade med att injicera dig tills du vaknat, det är roligare så. Personligen hoppas

jag att det ska leda till en långsam och obeskrivligt smärtsam död.”

Kvinnans hand klappade mot mitt armveck och sedan kände hon med fingrarna. Jag försökte slingra mig ur deras grepp men han höll för hårt.

”Här är ett bra kärl”, sa kvinnan. Knutten flyttade sina händer mot platsen kvinnan undersökt och hans grepp hårdnade ytterligare.

En kall nål nuddade huden. Jag hyperventilerade och knep ihop ögonen, fastän jag inte kunde se någonting. Det stack till och en stramande känsla spred sig i armen. Det sved. Jättemycket! Som om de sprutat in syra. Jag jämrade mig trots att jag försökte bita ihop.

Den ökande smärtan fick mina ögon att tåras, musklerna spände sig och jag blev helt skakig. Jag klarade inte av att styra andningen som ökade ytterligare i frekvens. Det var som om mitt blod brann och jag kunde tydligt känna för var centimeter det spred sig ut i kroppen.